

skaffe den Flaade frem, som skal til, for at vi kan gøre os gældende paa dette Omraade.

Og ikke alene er der gaaet mange Skibe ned, men der er ogsaa solgt en Mængde Skibe til Udlandet. Det viser sig jo, at naar der rasles med Guldets Magt og sælger den Ejendom, de er i Besiddelse af. Jeg finder det da mærkeligt, at der, medens der er dannet en Organisation, som arbejder for, at dansk Jord ikke maa overgaa i fremmed Eje, ikke er dannet en Organisation til at arbejde imod, at danske Skibe overgaa i fremmed Eje. Vel ved jeg, at det er forbudt at sælge Skibe til Udlandet, men det er jo ikke saa vanskeligt at opnaa Dispensation dertil. Ogsaa efter at dette Forbud er kommet, er der gaaet en Mængde danske Skibe til Udlandet. Selv om der sælges mange Jordejendomme her i Landet, saa er Forholdet dog det, at Jorden bliver liggende indenfor Landets Grænser, den kan man ikke flytte til Udlandet. Men hver Gang der sælges et Skib til Udlandet, sælges der faktisk et lille Stykke Danmark. Hvor et dansk Skib end pløjer Vandet i det fremmede, og hvor det end ligger fortøjet i det ene eller det andet Land, er det et lille Stykke af vort Fædreland; det er danske Folk, der er om Bord, det er danske Anskuelse, der er til Huse, det er dansk Ret og dansk Lov, Besætningen er underkastet. Er det end en slet og daarlig Lov, som ikke passer til Nutiden, som ikke hører hjemme under den Grundlov, vi nu arbejder under her i Danmark, en Lov, som hurtigt bør forandres ligesom andre Undtagelseslove, saa er ikke desto mindre alt det, der hører et saadant Skib til, dansk Land. Det er altsaa et faktisk Tab for Nationen, naar et Skib sælges til Udlandet.

Samtidig vil jeg gøre opmærksom paa, at der ogsaa er foregaaet en hel Forskydning indenfor Rederiselskaberne her i Landet. Mange gamle Rederier har solgt deres Skibe, og nye Rederiaktieselskaber er dukket op; og den Pietet, de gamle Redere havde overfor deres Skibe, den Hensyntagen; man tidligere viste dette Arbejdsredskab, som Skibene er, eksisterer slet ikke for de nye Redere. Disse har kun et eneste Formaal med at erhverve

sig Skibe; at tjene saa mange Penge som muligt og tjene dem saa hurtigt som muligt, og mange af disse Redere sætter alle Hensyn til Side for at opnaa dette Resultat. Jeg skal saaledes nævne, at der i den By, jeg bor i, for nylig er dannet et saadant nyt Rederiaktieselskab bestaaende af to Storkøbmænd og en Reder fra Turø. Medens man nu ikke kan lægge Købmændene noget til Last, fordi det nu en Gang er deres Vane at tjene Penge saa hurtigt som muligt ved de Midler, som er anviste dem, saa finder jeg dog, at et gammelt kendt Rederi ikke burde indlade sig paa den Slags Ting, som dette nye Selskab har gjort.

To af de første Skibe, dette Selskab anskaffede sig, de tremastede Skonnerter „Anna“ og „Hermes“, blev allerede paa deres allerførste Rejse for Rederiet fra Gøteborg til Genua, medførende Trælaster, torpederet et lille Stykke udenfor Norges Kyst. Naar de blev torpederet, var det ikke, fordi de sejlede med Træ fra Gøteborg til Genua, men fordi de begge havde 100 Tons Jern under Trælasten. Jern er jo Krigskontrebande, og det er ganske givet, at naar det opdages af en krigsførende Magts Undervandsbaade, at et Skib gaar til Modparten med Jern, vil Skibet øjeblikkelig blive torpederet. Naar man sender to Skibe med Krigskontrebande direkte ud i Farezonen, ved man derfor paa Forhaand, at de vil blive sendt til Havets Bund. Det ene af disse Skibe mærkede, inden det endnu var kommet udenfor den norske Territorialgrænse, at det blev forfulgt, og søgte derfor norsk Havn og laa i Havn 3 Dage; men saa snart det kom ud, var Undervandsbaaden der igen, og den samme Undervandsbaad, som et Par Dage i Forvejen havde sænket „Anna“, sænkede ogsaa „Hermes“.

„Hermes“ var et nyt Skib, der var ude paa sin allerførste Rejse, en af de smukke tremastede Skonnerter, som bygges paa de sydfynske Værfter, og som overalt, hvor de kommer frem, vækker de søfarendes og for Resten ogsaa mange andres Beundring. Det gjorde ogsaa Kaptajnen paa Undervandsbaaden ondt, at han skulde sænke dette smukke Skib, og han udtalte sin Beklagelse derover; „men“, sagde han, „jeg maa jo gøre min Pligt; naar De sejler med Krigskontrebande, er jeg nødt til at torpedere Dem“. Denne fremmede Sømand, som saa paa Skibet med Sømandsøjne, havde altsaa langt mere Hjerte for